

Forfatter: Sibbern, F. C.

Titel: Udrag fra Efterladte Breve af Gabrielis

Citation: Sibbern, F. C.: "Efterladte Breve af Gabrielis", i Sibbern, F. C.: *Efterladte Breve af Gabrielis*, udg. af Henrik Schovsbo , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, [Valby], Borgen, [1998], s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-sibbern01val-shoot-idm139907531201568/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Efterladte Breve af Gabrielis

Efterladte Breve

Den 4de Octbr. 1813.

Lad det være godt, min trofaste Ven! at jeg rask har udført min raske Beslutning, at jeg har revet mig løs fra Dig og Din trofaste Omgang, og er tyet til min Barndoms Steder. Jeg veed det vel, at jeg lige saa lidet gjenfinder min tabte Ungdom her, som jeg vilde gjenfundet den paa Bjergenes Tøppe, om det atter var bleven mig forundt at drage ud for at aande deres frie Himmel. Men lad mig raade. Gud veed, hvor meget jeg holder af Dig, hvor inderlig jeg takker Dig for enhver Time, jeg henlevede med Dig. De vare mig tilsidst det eneste, jeg havde tilbage, og naar jeg den lange Dag igjennem jammerfuld havde slæbt mig omkring, havde jeg dog eet Øieblik daglig, da jeg livnedes op igjen, naar jeg saae Dig komme hen ad Veien. Hvor ofte var jeg nær ved at falde Dig om Halsen, naar vi skiltes ad, og at takke Dig med tusinde Taarer. Jeg var kun for bly til at gjøre det, thi det er ei saaledes, Du kan lide det.

Nu jeg engang er borte, lad mig blive. Skrive til Dig vil jeg ret meget, alt, hvad en Gud eller en ond Time indgive mig.

Min Fodtour herhid har vederqvæget mig usigelig. Til en saadan Bevægelse har jeg længe trængt. Dertil endnu den friske, klare, dunstfrie Efteraarsluft, den allerede koldere Vind, som nu og da strøg hen over de nøgne Marker, den lavere Soel, det faldende, raslende Løv i de gulnede Skove, og mod Aften den ossianske Himmels mangfoldige Graat i Graat. Alt dette klang sammen i mig til en Samvirkning, som dybt har husvalet mig, og har opfyldt mig med en Rolighed og en Evighedens Følelse, som jeg længe havde forgjættet.

Fra min tidlige Ungdom af har jeg elsket den hendulmende Natur i Høsten, mere, end det frodige Foraar, endog den Gang, da Livet i mig selv var allerfrodigst. Bestandig lød i Høsten Evighedens